

tend):onze Griet dan wist te vertellen, dat 'n dochter van vrouw Sterke; ze wonen ommers vlak nàást Bok; dat die.... affijn om-kort-te-gaan: dat 't daarmee niet in orde.... 'k zeg nóg is: 'k blijf er buiten....

DE HEER NED. HERV. PREDIKANT (*luid, en zwààr gewichtig*): Mij is bekend, dat 't helaas maar àl te waar is. (*Algemeen zwijgen, en onbestemd naar buiten staren.*)

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*waagt behoedzaam 'n stap verder*): En daarom docht ik, nou we toch as kommetee-leden bij mekaar vergaderd benne.... dat as ze soms, wat Griet zee, bij ons probeeren wouëndat 'k dan weet, waar of 'k an toe ben! Reglemente zijn d'r nog niet, maar voor mijn is toch getrouwd of ongetrouwd 'n groot verschil. 't Zou, me dunkt, 'n gek ding weze.... maar wat vinden nou de Hééren eigenlijk?

DE HEERE DORPSBURGEMEESTER (*curieuze man, die Stomp; enfin, wat kiesch behandelen*): Och, ik vind, wanneer 't geval zich voordoet, wat trouwens immers nog niet vaststaat, dat we dan straks, achterna, beter konden afspreken dan nu. De Heeren moeten er maar es over dénken. En mocht onverhoopt blijken dat.... eh.... die geruchten.... welnu (*kijkt glimlachend rond*): de Heeren zullen met me eens zijn, dat we in dat geval met alle gerustheid de voorlóópige stappen.... dat we die uitstekend an meneer Stomp konden overlaten.

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*glimlacht vereerd, ojschoon onhandig. — Het slaat ergens twee uur.*)

DE HEERE DORPSBURGEMEESTER (*prachtige gelegenheid om weg te wezen*): Sapristi! Twéé uur al? Ja, dan mag ik nu toch heusch wel.. om twee uur zou ik.... sakkerloot! 'k Moet als de drommel maken dat ik wegkom. Gaan de Heeren zoover mee? (*Algemeen daartoe-bereid-verklaren, en gewichtig-plechtig naar de deur gaan. — Onder veel beleefde strijkages en onderdanig geglimlach van den Heere Stomp af.*)

Tweede Tafereel.

Valt het u moeilijk, zegt gij, mijn zeer waarde lezer, in den adeldom van het menschelijk geslacht te blijven gelooven, nu gij 't bejaafd en stuntelig wezen gadeslaat, dat thans de kamer binnenstropelt? Laat mij u mogen herinneren dan aan de bemoeidigende woorden, dewelke wij lezen bij Ovidius:

Pronaque cum spectent animalia cetera
 terram
 Os homine sublime dedit, coelumque
 tueri
 Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus..

Hetgeen immers beteekent dat ook deze grijsaard, schoon dan vervallen en ietwat ontredderd, strikt genomen toch een mensch is!

Heeft hij er ook overigens niet al de uiterlijke kenteekenen van? En wel bepaal-lijk de zoodanige, van witbestovenheid en afgesloofdheid namelijk, als welke men toe te schrijven pleegt, gemeenlijk, aan een bejaarden molenaarsknecht? Geloof mij dus: hij bestaat u lijfelijk, in Adam, als broeder! Want gewisselijk: hij moge dan helaas wel wat bête, mijnentwege zelfs hopeloos dom en geborneerd zijn — gij ontleent daaraan geen recht, nietwaar, van onwelwillend op den arme neer te zien? Hij gaat ook slecht gekleed, zeer stelliglijk! Doch hij is niettemin het plichtvol type eens in zijns heeren dienst versloofden grijze, dewelke elk rechtschappen burger als steunpilaar der maatschappij te schatten weet. Dies ook met minzaamheid bejegend, met welgezindheid tegemoet treedt.

Het is dan ook, om tot de zaak te komen, in den Heere Stomp zeer te misprijzen, dat hij aanstonds, na de comité-leden in onderdanigheid te hebben uitgelaten, in zoolarren moede, grimmiglijk, de kamer weer komt binnenvallen, en den ouden man een groot papier, in dezès groven vuist gekneld,